

— Умрѣха, ваше благородие всички умрѣха прѣзъ нощта.

Незабавно ний станавме и се опѣтихме къмъ дружината. Трайко бързаше напредъ да види конетѣ, които бѣше оставилъ при другитѣ въ дружината коне. Слѣдъ малко и азъ отидохъ да ги видя. Трайко бѣ турилъ на моя конь достатъчно сѣно, а на бѣлия имаше едва ли една ока.

— Трайко, защо не дадешъ повече сѣно на бѣлия конь!, попитахъ го азъ.

— Нѣма сѣно, ваше благородие, отговори той натъртено.

— Ако нѣма повече сѣно, вземи отъ моя конь и дай на бѣлия.

— Стига му толкова, той не заслужва повече: нѣма харманъ да вършѣ я, сърдито отговори Трайко.

Горкия „Бѣлашъ“, както се виждаше, бѣше падналъ въ немилость у Трайко.

На бивуака на 3-я дружина още никой се не виждаше. Опълченцитѣ, които снощи бѣха останали подъ открито небе, прѣзъ нощта се распрѣснали изъ колибитѣ за да се скриятъ отъ пронизвающия вѣтъръ. Една частъ отъ тѣхъ се помѣстили въ конюшната, но съ разсѣмнувание, цѣлата дружина бѣше въ сборъ. Само нѣмаше още дружинния командиръ. Тѣй като колибитѣ, както казахъ и по горѣ, бѣха прѣпълнени, а да се седи вънъ на едно мѣсто бѣше студено, то азъ съ моя Трайко тръгнахъ, както и вчера, по позицията.

На всѣка крачка се виждаха слѣди отъ разиграването се тукъ вчера трагедия: много отъ раненитѣ, безъ всѣкаква медицинска помощъ, лежаха още на бойното поле.

Горкитѣ! Не имъ стигаха лютитѣ рани, но трѣбваше още да стоятъ цѣла, дълга и студена, нощъ подъ открито небе. Тукъ, по позицията, бѣха раненитѣ прѣимущественно Турци, а тамъ, къмъ западъ отъ батареята, която бѣше прѣвзета вчера отъ 5-а дружина—опълченци и войници отъ стрѣлковата бригада и 16-а дивизия.